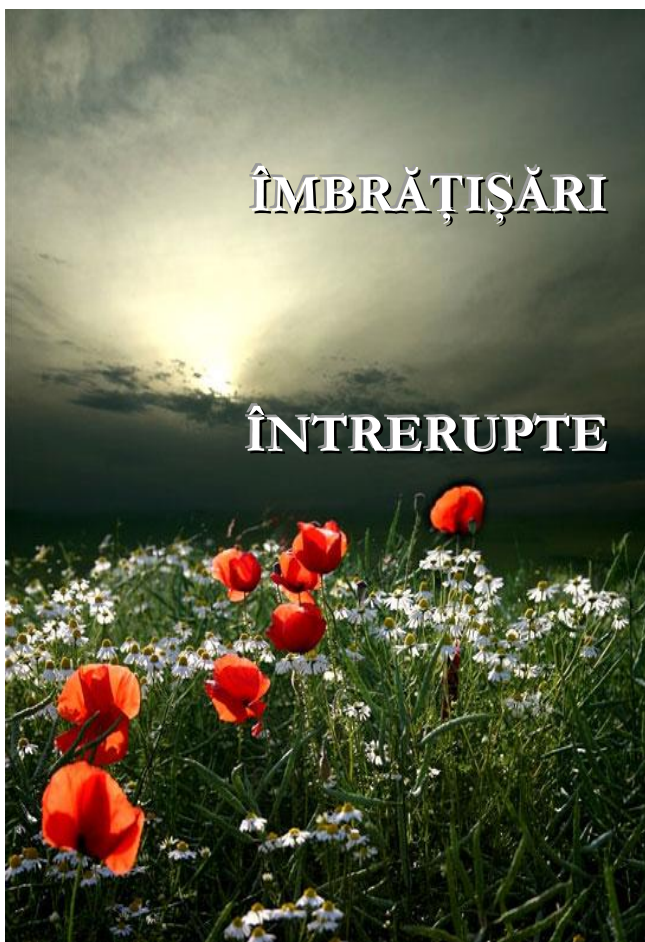

Simona Panaitescu

2013

MAGICIANUL
(Poemele unei nopți de vară)

2006

Momentul de întuneric

n-ai bănuیت că o să te caut în magia iubirii
după ce m-ai încântat cu nenumărate farmece
și m-ai uimit cu sclipirile gândurilor tale
și-ai dăruit tot ce mai bun se putea dăru
mergând până la ameteitoarea îmbrățișare?

dar ce folos, prea curând te-ai întors
torturat la acea dăruire mai veche ori fascinație
și la promisiunea de care nimic n-am știut

mi-ai spus zguduit că acum ești pierdut
pe neașteptate rătăcit chiar și de tine
mi-ai arătat până-n străfunduri prăpastia...

în mine-i pusă însă de-o vreme oglinda
în care chiar poți să găsești ce-ți refuzi
prea orb și prea surd uneori
în propria-ți adâncime...
nimic nu-i de la mine acolo
ci numai de la El... nu te mai depărta
căci El te iubește și prin slaba mea inimă
și-ți este rob și prin roaba aceasta a Lui
și te așteaptă răbdător de atâta vreme
și ți se oferă fără nici o condiționare

O apă a morții

mă lupt întruna cu sufletul meu
lipsit de răbdare
mă zbat în întunericul și tăcerea acestuia
în care mai stăruie acum
doar o minusculă candelă a amintirii
a tot ce iubeam înaintea magiei

oh, Salvatorul cu supremă milă!
trec încă o dată prin dragoste ca printr-o
apă a morții
mereu mai slabă mi-e respirația și bătaia de inimă...
doar gândul la Tine mi-e ancoră, doar o speranță
că n-o să mă lași să mă pierd de Tine!

Scurta eliberare

să-ți spun și de visul acesta?
în el, sunt izbăvită de tine
deși tot în el se află un dans pe care-aș fi vrut
să ți-l dau
la nesfârșit...
schimbându-i întruna doar formele și culorile

ce îmi mai pasă însă că nu-mi ești alături?
acum că legătura cu lumea durerii e slabă
mă pot dărui în sfârșit tuturor nevăzuților martori
vreau să ascult numai pe-acești fideli prieteni
nu am nevoie să mai aud atâtea bunătăți dintr-o
gură umană
nici s-o sărut, căci ea ține pe-ascuns, în apropiere,
și sabia
și liniștea dureroasă și oftatul de ușurare care
însoțește cuvântul
„adio”...

Începutul

despre acea primă îmbrățișare a noastră trebuie
spus ceva
deși multe în versuri am spus înainte despre
îmbrățișare
trebuie spus măcar că acea cunoaștere de necuprins
cu puterile minții
ușor a putut fi simțită ca o lumină și ca o undă
eternă de bunătate
și trebuie spus că m-am desprins numai pentru că
m-am temut
să nu mă pierd de tot pe o cale fără întoarcere

da... n-ai decât să pleci, să te întorci la acelea mai
vechi ale tale
eu te-am simțit nesfârșit de aproape timp de o
eternitate

Un fel de amintire

soare al meu,
pe când mă știam un simplu copil al tău
nu credeam
că e-atât de greu să trăiești
că e atât de ușor să mori
și că iubirea e atât de complicată

până la urmă m-am înconjurat de animale
cele rele-s doar înăuntru
ținute în lanțuri fără îndurare
și eu sunt înfricoșată, de-aceea
chiar de ajung în pragul nebuniei
tot nu le las să răzbată afară

dincolo însă... nu sunt deloc animale
doar îngerii stau pe prag și privirea
lor se îndreaptă spre mine
oh, mare păcat...
nu îi mai recunosc
am ales doar atingerea și privirea omului

Beția

Bineînțeles că nu te iubesc!
E doar amețela din noaptea aceasta a minții
Hei, dați-mi vin dintr-acela mai tare, am strigat
Am primit un pocal c-o inscripție roșie
și o margine scorjită de vreme. Vinul alb
mirosea prea puternic a altceva.
Bineînțeles, am băut. N-am simțit mai nimic.
Le-am cerut încă un pocal, ei mă mințeau
că s-a terminat. Țsta e tot ce-ați avut voi mai tare?
Le-am zâmbit a batjocură și-apoi au plecat
S-au întors cu o vadră de vin rubiniu. El avea
o aromă străină, însă brusc... i-am recunoscut
gustul.

Oh, proști, prea proștilor, de la început trebuia...
am mai apucat să le spun. Apoi am căzut în
genunchi.

Bineînțeles, vinul mi-ajunsese la inimă.

Pentru că nu e al meu

răbdarea trebuie să i-o dăruiesc prima
și e, din păcate, cea mai puțină din toate
se pare, chiar nu mai reușesc s-o găsesc
deși o tot caut nebun în furtună și noapte

dar unde să fie înainte de toate pacea Ta, Doamne?
și unde să fie această greșală a negăsirii?

- o dăruire de dragoste este pentru toți, nu doar
pentru unu,
îmi spui... cu o nesfârșită blândețe îmi spui Tu în
inimă...

lasă-mă totuși să îl iubesc mai mult pe acesta
întreaga lume se-ntoarce cu spatele către Tine și
cunosc
cu atât mai mult ar trebui să mă dăruiesc lumii
oh, lasă-mă totuși să îl iubesc mai mult pe acesta
căci și el s-a întors prea curând
de la mine

Rezistența

floarea pe care vroiam să ți-o dăruiesc
nu era murdarită de noroi, n-avea pete
de boală, nici măcar nu avea tulpina tăiată

chiar era vie cu totul, mă crezi?
era mai frumoasă ca mine și c-o mare cunoaștere
conservată-n limbajul secret al culorilor și-al
aromelor

tu nu ai vrut din ea decât o petală
am luat-o deci înapoi, mai tristă ca niciodată
apoi m-am hotărât să o tai și am pus-o-n fereastră
de una singură s-a întors să privească spre tine
observ cu surprindere că nu vrea să se ofilească
nu se întoarce spre mine și nici măcar
nu se mai teme de foarfecă

Un lucru mic

cuvântul meu de iubire
ar fi trebuit mai întâi să oprească timpul
apoi să te-nvăluie ca o îmbrățișare a îngerilor
apoi să te ridice de aici, până la cerul
în care orice atom de suflet resimte
eterna divină respirație și atingere

cuvântul meu de iubire
era dezlegat... căci părea mai puțin
cu mult mai puțin periculos ca o mângâiere
și ar fi trebuit să profite de această iluzie

dar el a preferat să nu își arate puterea
și a rămas ca un cerșetor la ușa alegerii tale

Justificarea

Noaptea aceasta este pentru tine!
Vrei ori nu vrei, asta e noaptea noastră de dragoste.
Dimineață mă culc. Până-n prânz mă trezesc și atunci...

...în sfârșit, poate voi izbuti să te dau.
- Ia-l tu acum, păstrează-l... sunt sigură că ești minunată...
Eu mă refugiez și în amintire... și apoi măcar am încercat să îi spun totul.

Acestea sunt lucruri de făcut în singurătate

Ascult respirația câinelui. Mă interesez de o vagă durere de spate.
Pândesc pentr-o vreme camera de-alături. Nu se aude nici șoaptă.
Mă-ntorc înc-o dată la tastatură. Privesc mâinile mele ciudate.
Cu corpul acesta, sunt sigură, n-o să mă obișnuiesc niciodată.
Privesc fără țință prin cameră. Aș vrea să privesc doar afară. E noapte.
Mă ține iar inima. Tortura e-aceiași. De minte, ce să mai zic?
Aproape paralizată. Nu-mi pot aminti. Scriu ceva. Oricum... eu trebuie să scriu mai departe.

Mi-am amintit!... Scriu și scriam
Doar despre tine...străinul din alt univers, altă lume, altă viață.
Cine-oi fi tu?... De ce tu? De ce te-ai găsit tu acum în treabă?
O urmă de suflet pe suflet... Îi pasă cuiva că nu-ți pasă?
În plus, nici nu vrei să îmi cânti. Nu vrei să dansezi pentru mine.
Nu vrei să mă mai vrăjești. Nu vrei să îmi dai o îmbrățișare.
Măcar nu mai întârzia. Nu fii prost. Dispari cât mai poți de aici.
Căci altfel, băiete, eu o să am de la tine toate acestea... Și altele.

Chemarea necunoscutului

cum este oare desprinderea?

e poate un zbor cu aripi de pescăruș
o zbatere ca aceea a eliberării sufletului
sau poate un fior ce amintește de îmbrățișare?

oricum ar fi
visez de mult să plec de aici cu această nedăruită
povară
undeva sunt oameni care fără s-o știe m-așteaptă
vorbind, muncind, suferind, gândind la multe
lucruri mărunte
uitând cu totul de focul din inima lor ce stă să se
piardă

da, înțeleg că pentru mesager nu există acest fel de
unire
și înțeleg că zadarnic mai caut aici consolare
deodată... e numai mersul grăbit între viață și vis
care mă susține
dar voi începe să-nvăț să alerg și-n scurt timp
chiar se va întâmpla o desprindere.

Mai înainte de soare

nenumărate lumi aş vrea să îţi dăruiesc odată cu
zorii
cu cântecul vesel al păsărilor şi freământul subtil de
încântare al frunzelor
mă-mpiedică însă prea lentă mişcare a gândurilor, a
inimii osteneală
şi-oricum nimic nu mai pot înţelege acum din
mine...

mai sunt însă multe de spus înainte de adevărata
oboseală a timpurilor
aş vrea să mă-ntorc chiar bătrână să îţi şoptesc, să te
îmbrăţişez
să te surprind cu nenumărate daruri
iar tu să mă aştepţi ca un foc... totdeauna în inimă.

Tortura

Dacă n-a fost promisiune aceea, ce-a fost?!

Tu cu adevărat m-ai ucis
După primele noastre săruturi din dragoste

Din vrajă am trecut în singura moarte, o înlănțuire
în umbra căreia o existență aproape automată
se mișcă-n sine numai prin durere

Rob sunt, tu liber. Nu liber totuși de conștiința
care rememorează prea viu trăirea de după
înfrângere
Din ea făgăduința ta de a mă privi de pe buza
deșertului
speranța prea naivă că prietenia va mai ostoi
setea...

Dincolo însă de tine și mine este acest apus
însângerat
și trecerea, păsările și copacii, lumea, respirația și
îmbrățișarea, viața!
Dincolo este Dumnezeu care nu ne mai înțelege!
Oh, te ferește! În acest moment al torturii se
ascunde o ardere
care te va răpune, dacă îndrăznești să te mai apropii,
“prietene”!...

Vina

mi-e greu să fiu
când noaptea m-a ajuns din nou
și-o-mbrățișare chiar mi se cuvine...

de nu vrei să îmi dăruiește o îmbrățișare
de nu ai pentru mine nici o bunătate
tu nu mă iubești și nu m-ai iubit

prea proastă eu care te-am crezut
cu toate

inima asta era doar a altuia
tu ca un hoț, pe ascuns, ai furat-o!
dă-i-o-napoi, n-auzi asta, cuceritorule?
dă-o înapoi și pe față arată-te!

sau poate nu-i grabă, mai ține-o puțin...
dar văd, în sfârșit, cât de mică-i nevoia
ai alta mai bună și clar, dintr-o lăcomie
ai luat-o pe-aceasta: s-o guști doar un pic
cu artă s-o scapi și apoi doar să fugi
în noaptea adâncă sperând să găsești
și-n tine... o urmă mai bună de ardere

Scânteia

Sunt punctul care visează la infinit.
Atâta mai știu. Iar tu, dacă te hotărăști să mă iei cu
tine
să știi, n-am nici masă, nici formă
nu pot să împovărez, nu îți amintesc de mine
nu-ți iau nici o frântură din gradele tale de libertate
dar pot să te-ajut să crești mai iute pe dinăuntru
iar flacăra ta să fie din ce în ce mai puternică

O altfel de îmbrățișare

desigur că am să te iert...
ce vorbesc?
cu totul iertat ești chiar de pe acum
de această mică dar vie parte a sufletului

eu doar cu ea te îmbrățișez de la orice distanță
apoi o transmut într-o mângâiere pe care
n-ai cum s-o refuzi, deși ține nu mai puțin de-o
eternitate

dacă te bucuri, ea mă aprinde și-ncep să-ți dau roată
dansând
dacă plângi, mă face să mă strecur neștiut, să îți
culeg toate lacrimile
să îți sărut ochii și să mă-ntorc înc-o dată
spre inima ta
pentru a-i crește viața cu o nouă atingere

Tu, cel din mine

Raza de soare te îmbățișează
Adierea blândă de după amiază îți înfioară obrazul
Raza aceea cu mult mai adâncă îți strălucește
în inimă
Tainica hotărâre a iubirii mișcă în tine oceanul

Îmi ești necuprins
pe dinafară, dar și mai mult
pe dinăuntru
de la distanță, dar și mai mult
din apropiere

Rămâne întruna cu mine ceva din bunătatea privirii
tale și grația
și misterul și-acea dulceață a zâmbetului de dincolo
de copilărie
rămâne cu mine atingerea aurie a blândeții tale
și ceva din minunata gândurilor tale alcătuire
Dar câte altele nu îmi mai rămân
și nu cutez să le cercetez în lumina cea crudă a
zorilor
ele îmi dăruiesc o aromă amețitor de puternică
pe care n-o întâlnesc nicăieri într-o altă grădină a
lumii

Nu simți deja că atunci când te întâlnești cu mine,
magicianule
te întâlnești mai degrabă... cu tine?

Încă o dată despre îngeri

Cei ce cântă în libertate Creatorului lor
nu știu gustul acestei încleștări chinuitoare
ei ca și El iubesc, fără să mai aștepte la schimb
iubire
răbdarea lor e a Lui, nesfârșită-n cuprindere
memoria nu-i arde, dăruirea nu-i micșorează
dorința de-apropiere nu li se preschimbă-n oarbă
lăcomie

Oh, împliniți, fericiți, bucuroși, demni de o mare
cinstire
ascultați vorbele mele de iubire, contemplați-mi
zbaterea
și înțelegeți întreaga prostie a firii umane căci eu
chiar am aflat adevărul și mi-am contaminat cu el
sufletul
dar încă privesc cu amar spre îndepărtata
ființă umană
cu care am dorit cel dintâi... să fac doar o inimă

Om și magician

Aștept să se împace apele tale de adâncime cu cele
de suprafață. Apoi vreau
să văd că ești un adevărat magician
unul complet care vrăjește,
dar știe și să își ia înapoi vraja
facând o subtilă alegere... nelăsând în urmă durere

În cele din urmă, misteriosule
nu vreau să-ți știu alt secret
decât bunătatea...
chiar dacă pe-acesta nici tu nu ți-l știi prea bine

Între noi (I)

Dacă nu îmi mai dăruiești nici o îmbrățișare
Aș vrea măcar să aud cuvintele tale cele mai
complete și mai statornice.
Tu însă spuneai de curând în cuvinte că nu
contează deloc cuvintele.
Ele nu fac iarba să crească, floarea să înflorească ori
soarele să răsară.
Corect. Confirmat printr-un semn. Te-ntreb acum
altele...
Nu sunt cuvintele de iubire o mărturisire de viață
a sufletului
de care ne folosim pentru a crește acoperind treptat
toate distanțele?
Sau tu nu resimți ca pe-o apăsare
că Dumnezeu e în fiecare și totuși, există o distanță
între Dumnezeu și sufletul omului
și o distanță mai mare de la acesta până la toate
realitățile vieții și universului
și, bineînțeles, o distanță între mine și tine (de care
era vorba în toate poemele)?

Iubite al meu,
nu te mai plictisesc decât cu o șoaptă a spiritului...
ea zice: numai îmbrățișarea de dragoste dizolvă
toate distanțele,
până la ea și în lipsa ei, cuvântul venit din inimă
apropie inimile,
iar cele de după îmbrățișarea de dragoste sunt,
întotdeauna
un fel mai bun de cuvinte.

Între noi (II)

Cuvântul dat omului are puterea de a modela lumea
Încurajând în ea divină manifestare ori biruind-o
pentru o vreme cu propria umbră.
Te poți îndoi de acestea, tu care ai studiat arta și
fapta războiului
Tu care atâtea știi din civilizație, din religie,
din istorie
Tu care recunoști lucruri tainice ca urmare a grației
Tu care scrii și vorbești dăruind astfel magie?

Cuvinte tale au reușit să îmi schimbe viața și inima.

Sau poate ar trebui să nu le mai cred și să mă rup
odată de tine?...
Dar iată, în clipa acestui gând am văzut pescărușul
Rotindu-se în înalt pe cerul acestei dimineți senine
de vară
Neașteptată viziune care-mi amintește un vis mai
vechi al copilăriei...

O altă idee era că fiecare din noi e un pescăruș care
se rotește în jurul inimii celuilalt
Lăsând până la aceasta o distanță pe care
o pot acoperi numai cuvintele...

O altă idee era că între noi n-a fost decât adevărul
Iar eu ar trebui să învăț să mă bucur de iubirea ta
pentru mine
În fiecare zi și nopți de singurătate.

Rugămintea de la amiază

Oh, iartă-mă și tu...

Căci nu doar Dumnezeu, ci și tu ești acel în măsură
să ierte
întreaga mea zbatere, neîncrederea, îndoiala
nestăpânita pretenție de a căpăta prea mult
de la tine

Dar iarăși acum am văzut pescărușul pe cer
sau poate pe altul... dar brusc, nu mai știu ce
să-ți zic. Înainte de asta
gândeam să-ți vorbesc de prietenie și ceva despre
libertate
și mai gândeam că deși nu merit aș putea să te rog
să mă păstrezi drept ultimul dintre prieteni

Da... aș fi vrut să-ți promit că n-o să-mi las nici o
altă speranță
priveam fără scop pe fereastră, când dincolo de
aceasta
m-a întrerupt o nemeritată ploaie cu soare

Între noi (III)

De n-ar fi cuvântul mai puțin de o îmbrățișare
ce-ar mai rămâne din toată această distanță?... doar
o fărâmă de adiere
să nu ne confundăm complet chiar fiecare parte a
sufletului

dar am uitat... cuvântul tău de iubire nu caută
către mine
de-accea al meu este singur, de-accea neputincios
fără reper navigând rătăcit într-un ocean de
întunecime

de n-aș trimite însă cuvântul m-aș consuma
până la cenușă
căci arderea are un cântec al ei care-o ușurează
și nu se lasă distrasă de alte construcții mai reci
ale minții

dar poate ar trebui să mă întorc cu pași mici în
templul tăcerii
să caut cărarea cea ignorată, să îmi îndrept spre o
altă lumină atenția
să mă conving că fericirea ce se-ndepărtează n-ar fi
rămas prea mult fericire

de-aș face acum așa, cred însă n-ar fi o
înțelepciune a inimii
ci doar o măsură a minții speriate de nesiguranță și
plictisite de suferință
credința se însoțește însă cu curajul, iar răbdarea
îndură o trecătoare povară a eșecului

De ce așa

E totuna cu gândul la zbor, zborul pescărușului?
E totuna cu intuiția unei nevoi, nevoia de apă
a copacului?
E totuna cu închipuirea unei dorințe, dorința
câinelui de-a se afla în apropierea stăpânului?

Ce mișcă din interior ființa pornește totdeauna
dintr-un impuls al spiritului.
La om, iubirea divină se află mereu la origine
deși mișcarea acesteia se poate îndrepta în
nenumărate sensuri greșite.

E un sens greșit oare acela ce-ndreaptă iubirea
spre tine?
Tu spune-mi... Tu spune-mi c-am îmbrățișat doar
un vis toate aceste zile de ardere...
Am căutat neîncetat în slaba mea inimă, fără să
descopăr nici un fel de confuzie.

Îmi pare totuși c-această iubire nu e totuna cu un
vis de iubire.
Ar fi trecut altminteri, gonit de lumina prea crudă
ce însoțește o respingere.
M-ar fi desprins chiar puterea ce-așteaptă doar
îndoiala din minte să tulbure.

Magicianule... un vis de iubire nu are cunoaștere, cu
atât mai puțin recunoaștere
Apare în el totdeauna o oglindă a curgerii, niciodată
o lupă a acesteia
și astfel, nici curgerea nu poate ajunge vreodată prin
el la oceanul de pace

Pragul

Tăcerea se-nchide într-una între noi
distanța cea mare rămâne
dar nu-ți fă griji, sunt chiar mai vie decât înainte
și fără să mai aștept,
îmi voi aminti de tine-n eternitatea
de binecuvântare a acestei ultime recunoașteri...

în ea se află secretul unei țesături de înțelepciune
a destinului
pe care îl știu numai Tatăl și mâinile Sale
pline de bunătate

CHIPURI ÎN AER, NISIP, FOC ȘI APĂ

2005 - 2007

Rebelă

furtuna
gonind pământurile de ciulini
ridicând de prin praf uscăturile și însuflețindu-le
prăbușindu-se peste satul din vale
cu o uimitoare putere și totuși
atât de necuprinsă și inimitabilă grație...
nu ești tu?... de lumină pătrunsă chiar
și la alunecarea printre tenebre
tu cântând...amorțind auzul fragil al martorului
cu un glas împletit din suspine
și gemete și imnuri tremurătoare

îmi pare acum că și
calmul alert dinaintea furtunii
și acel ostenit oftat al viețuitoarelor
ce-i urmează
ești tot tu... numai tu...
care din durere te arunci la-mbrățișare
însă apoi te desprinzi fără grabă
c-un zâmbet și o respirație întărită

Grația răsăritului

soarele dizolvând zorii
contemplind vietățile care tropăie
mișună, se-nalță-n cântarea comună
cu glasuri aparte de veselie și tinerețe...

hei, să ne pregătim!... îți spune privirea și zâmbetul
ce-ntr-una urmează surprizei de bucurie

azi... azi mai mult decât ieri
este mai vie construcția, mai amplu elanul
iar faptele simple a acelora ce în inimă
uniți sunt numai de bunătate
azi va rodi și va cuceri lumea

Tabernacolul

vorbindu-ne azi parcă din alte apusuri
și alte încercări, și-alte percepții
trezind încă-n noi pe acelea pierdute, uitate...

ah, îngerii sunt aici!... ne privesc
nu ne judecă... numai demonii
care ne dispută, ne împart
ne-mbie fără răgaz cu toate tentațiile

dar și tu ești aici... ne veghezi suverană ca marea
dintr-o amiază plină de pace în care
a zânelor respirație se-ntrupează în blânde valuri...
ceva mai adânc sunt curenți, nebănuite dispute
mai jos însă, după o întunecime cețoasă
este o oglindă imensă, secretă a soarelui

La fel de sălbatic

tot nu mă crezi, nu mă vrei...
doar mă pătrunzi cu privirea stâncoasă din tine

cum o cunosc!.... iubire rănită ascunde-n
adânc... și nicidecum o cuprindere
sau vreo etichetă inertă a minții

dacă te-aș apleca o clipă măcar
ca pe o trestie boarea - la loc
nicidecum nu te-ai mai întoarce...
ești însă pe drum, sărman pelerin
arzând de-ndoieli prin ținutul arid
fără știința iubirii mele de tine

Mantia secretelor

ca marea după apus
elaborând alene misterul

nu ți-este oare în modesta mișcare a valurilor
o nemăsurată înțelegere și fără de nici un efort
cuprindere?

atâtea în tine oglindite
atâtea în tine simțite-n adânc
decise în taină...

fluida ta formă n-o poate lua nimeni
fiorul meu de uimire e însă o încercare

Căutarea

acelora de care încă nevrednici suntem...

tu ești permisă într-una, dorită însă
numai atunci când iubirea te animă
și-o conștiință a distanței – umilința

Deloc străin

nu m-ai privit, însă eu ți-am recunoscut privirea
lumina celor ce trec, pentru o vreme închise
în carne
lumina ce totuși se mișcă în lume ca o torță
a spiritului

oh, nu se poate descrie... această privire
a unui singur om bun, la fel de necuprinsă
ca și întreg Universul
- o chintesență a iubirii Sale

Condiția trupului

cum de ne lași risipiți... dezmembrați... amoriți
de-atâtea mai mici sau mari, dar nenumărate victorii
ale nimicului?

deci iată-ne iar discutând despre bani
și despre lucruri ca oameni... oameni ca lucruri
și nicidecum despre creștere ori iubire ori moarte
și nicidecum despre Dumnezeu, mai uitat
de inimi confuze, ca niciodată...

deci iată-ne iar îmbătați de magia controlului
sclavi împăcați ai minții și ai plăcerilor trecătoare
când însă sufletul vreunuia se învârtosează
zburând apoi prea grăbit dintre noi
oh, iată-ne dintr-o dată confuzi
nicidecum însă hotărâți pentru căutare...
oh, iată-ne dintr-o dată speriați și fugari...
nicidecum însă mai mult decât martori

Iubire de-acela

imaginea acelor străluciri ale bucuriei
de nuntă a oamenilor - ei chiar neștiind
că lui Dumnezeu astfel închină -
pătrund până la o altă mai rar
cunoscută, dar întru totul mai bună
iubire...

și totuși
nu-i încă amintirea acelei unice înfățișări
prea luminoase a ta dintr-o dimineață
aceea cu mult mai dorită din toate?

rămân pentr-o vreme în ea
apoi mi se osifică curgerea gândurilor
mai mult decât înghețarea, o formă de moarte...

adevărat
știi dureros că te-am pierdut nebunie și ardere
rămân doar să mai răscolesc cu un băț
în scumpa cenușă... să o îmbrățișez
să scriu apoi înc-o vorbă de tine — cel
deopotrivă de îngeri și demoni dorit...
și în cele din urmă
de mine

Alint secret

culorile
și toate obiectele familiare
sunt înfrățite de atingерile și privirile noastre...

tu azi vorbind la telefon cu tatăl
în scurta pijama albastră, plimbându-te
fără răgaz și astâmpăr prin cameră

tu, vocea ta și mișcările corpului
spre în afară, dar și deopotrivă
spre propria mea inimă
care în visul de zi ori de noapte
are puterea să te recreeze

tu lângă care mă aflu mereu la fel de copilă
familiară și totuși etern
misterioasă...
într-una uimită de tine
și contemplând din al meu întuneric
lumina ce-n orice mișcare a ta ori expresie
se-arată în forme nenumărate

Adresantul... același

o mie de gânduri de dragoste
arunc după tine deodată
aștept apoi să te-nvăluiască
să-nmoaie o parte
din inima ta sălbatică...

tu însă rămâi neclintit
o mie de mile distanță de mine
mereu ocupat cu alte vorbe și fapte
pierdut îmi ești poate...
și totuși aștept
ca dintr-o binecuvântată atingerea a duhului
să faci până nu-i prea târziu
primul pas de întoarcere

Seducătoare

da... puneți degrabă această mască mai nouă
cu rochia ta frumoasă, buzele apetisante
machiajul ce îneacă-n dorință atenția...

privește-ți apoi drept în ochi victima și zâmbește-i
râzi aruncându-ți capul pe spate... mimând fericirea

poate așa or să te creadă femeie...
poate așa or să adauge imaginii tale blândețea
și umilința
și bunătatea ce tremură pentru orice
durere a ființei necunoscute

poate așa o o să mai crezi și tu pentru încă o vreme
că nu este moarte... firava ta viață

Luptătoare

șerpoaica urcă alene pe dună
nu-i știe nimeni nici cântul, nici zbaterea
răbdarea ei are altă întindere
nisipul ori cerul fierbinte deasupra
nu au în ele măsură mai mare

ascultă în inimă...
acesta-i puterea și ritmul de taină al flăcării
un dans secret de dincolo de îndoială
nemaideranjat de singurătate

Pasul înapoi

Tu râzi cât vrei de iubirea victimei tale
Prea recea minte nicicând n-o s-o înțeleagă
Cum nici măcar o singură picătură din raza
Pierdută de tine în sumbra orgoliului ceață

Rămâi așadar cu imaginile tale împietrite,
doar în amintirea
Plăcerii și a templelor văruite, dar populate de
suflete goale
Consolează-te cu cele ce nu de inimă
pot fi îmbrățișate
Dacă poți...
Dacă poți să te convingi că vreun drog
e o consolare...

Când disperat vei fugi și tu după iubirea
cea adevărată
Cruzimea de-acum va fi lanțul de la picioarele tale

Adevărată

Iubirea aceasta unește toate malurile
Se-nalță și se coboară în ardere
Întruchipând deopotrivă apusul și răsăritul
Ținuturile tulburate-n adânc de furtună
Și pacea imperceptibilei curgeri a aerului

Iubirea aceasta se mulțumește cu firimiturile
Nu-i scapă la socoteală vreo bunătate
Atentă la micile gesturi de grație, mereu neatentă
La unda de gheață ce fără greș prevestește
o destrămare

Iubirea aceasta rămâne o oglindă a îngerului,
nu a omului
De-aceea și cade umilă, ca floarea,
surprinsă de întuneric
Nu pierde însă... străină cum este de ură și răzbunare

Victoria

dintre atâtea priviri și zâmbete
le-am ales pe-ale tale pentru lumina lor minunată...
nu mai puțin am ales cuvintele tale simple
și gesturile care sunt o clară oglindă a focului
auzisem ca îngerul are o astfel de dăruire
când îți atinge inima ca o mângâiere de aripi...
dar cine-ar putea să răspundă divinului,
dacă nu divinul?

eu doar aș fi vrut să-ți sărut lacrimile, să te ascund
într-o cută misterioasă a inimii mele, să îți vorbesc
pentru o vreme în șoaptă, cu o voce de înțelepciune
și dragoste
să te conving și pe tine că victoria este uimitor
de aproape
și strălucirea ta va fi mai puternică de-abia
după încercarea
în care singură vei răspunde cu un surâs pierderii
și mizeriilor...
să crezi cu adevărat că mulți îți vor aștepta
nerăbdători îmbrățișarea
că mulți o așteaptă deja, crezând în tine
și iubindu-te
din eternitate
asemeni Întâiului care prin toți și prin mine acum
încearcă fără răgaz să îți vorbească
despre iubirea sperată.

Maestrul

Tu ai avut atenția credincioșilor tăi și urmarea...
iluzia din deșert cu atâta magie atinge însetatele
suflete
nicicând însă nu hrănește, nicicând nu trezește
la viață
în inimi lasă mai multă nesiguranță și tulburare

Tu nu poți învăța pe-un altul decât folosirea
neîntreruptă a oglinzii și sabiei... c-un zâmbet
prietenos
înviți pe o cale sigură spre nefericire
și totuși, nu simți deja că pentru dansul acesta
de dominație
primești la schimb doar emoție... niciodată iubire?

Iubire pierdută

Nu plânge din disperare... cel ce rezistă cunoaște
Oricare pierdere nu e decât temporară
Iar fără o prăbușire nu ajungi niciodată să guști
Cu adevărat... zborul.

Ultima parte a drumului de piatră

n-aș fi crezut c-o să ajung să iubesc trecerea
c-o să privesc cu atâta duioșie cicatricile luptei
adâncile brazde ale obrazilor, împutănatul păr, culoarea
veștedă a figurii
că o să mă încânte fragilitatea stingheră a mersului, privirea
cețoasă
în toate, această haină din ce în ce mai umilă a sufletului
pe vremuri vibrând de o glorie care o făcea să nu arate
deloc a temniță

tot contemplându-te suflete încercat pe drumul spre poartă
tânjesec să îți văd strălucirea din ochi și surâsul de încântare
când în inima ta va încolți din sămânța iubirii cunoașterea
destinului nesfârșit de tinerețe și fericire... care te așteaptă!

Pedeapsa

ce este de neiertat pentru compasiune?

n-aduc oricum rățăcirile păcătosului durerea atroce și boala?
mai trebuie încă torturat un frate care se prăbușește
nu doar cu trupul
ci chiar cu întreaga-i ființă
prin ruperea sa gustând din adevărata moarte?

oh, cineva îl iubește și pe acel mai bolnav cu sufletul dintre
toți
cineva i-a plătit deja cu o suferință supremă drumul de-
ntoarcere acasă
iar dacă fratele revoltat își preferă mai mult judecata cea
aspră, ca fratele
tatăl preferă copilul căzut, de un infinit de ori mai mult ca
orice judecată

Roua strălucitoare a despărțirii

odată și-odată tot te vei întoarce la mine, copilă
mereu cunoscută, dar nu chiar aceeași...

oglindea cea crudă îți va rămâne cu totul în urmă
în ochi îți va străluci recunoașterea fără asemănare
în gesturi, o muzică sublimă ne va ului inimile
și-un univers creat numai de dragul tău se va reflecta
în surâsul angelic
cu care vei îmbrățișa dintr-o dată întreaga creație

Zîmbetul ei nevăzut

din câmpuri înfiorate de iriși
petale se-nalță în trombă
acoperă cerul
iau într-o clipă forma de foc a inimii sale
iar vântul cu arome dulci ce le ține
șoptește deodată spre fată cu încântare

oh, cine te merită, preaiubito?...
ce luptător se va opri să îți sărute nu chipul de înger
ci bunătatea pe care nici tu nu ți-o poți înțelege?
de ce să te lași robită de vreunul din credicioșii corupți ai
iluziei?
de ce să încredințezi efemerului ceea ce e dorit de
eternitate?

există și ochi care-ți pot oglindi frumusețea de taină
și-n spatele lor... există acel care te-a predestinat zborului

Un curcubeu de tinerețe

când râde... un nor de furtună dansează grăbit
transformându-se într-o ceață strălucitoare
cunosc oare florile bucuria aceasta înaintea soarelui?

când zâmbeste... învinsul timp se retrage
înlocuit de cea mai blândă îmbrățișare
știi oare porumbeii să își atingă asemenea aripile?

când plânge... o mare de duioșie se răspândește
acoperind în jur orice formă de viață
căci grația cu care se abandonează ea valului
și iese apoi c-un surâs de copil, în semn de iertare
nici îngerul nu o poate imita... când ne atinge-n secret
inimile

Perechea

din multele țesături întrerupte ale vieții tale
când oare te va îndrepta către mine îngerul?

nici bănuiești dar
oceanul acesta te-așteaptă...
te cheamă de-atâta vreme...
tânjește să ți se supună

Răspuns geloziei

de vreme ce mă privești cu atâta ură...
cunoaște mai ales că nu jinduiesc la nimic ce îți aparține
fiind liberă, cele pe care mi le doresc nu pot fi nici ele decât
libere
fiind roabă, cel pe care-l slujesc din iubire mă-ndeamnă să
îți slujesc și ție
...de la el cunoașterea că drumurile ni s-au întâlnit pentru a
ne bucura
și a crește mereu împreună
...de la el consolarea că orice respingere nu e decât o
amânare a îmbrățișării

Agonia iubirii

Iată vorbele unuia care a cunoscut agonia iubirii:

- Așa cum nu e în natura luminii să se lase devorată
de întuneric
ori a căldurii să piară fără urmă în abisuri înghețate
nu-i nici în iubire puterea de a părăsi pe acel
pe care-l adoră
fără a înghiți până la ultima firimitură pâinea amară
a morții.

Căci tocmai atunci când averile sale divine stau
pregătite să se reverse și să copleșească...
se risipesc norii. În jurul său, hăul !
Un val de teroare o cutremură din străfund
și tot universul se schimbă într-un abur acid mișcat
de o făr' de sfârșit blestemată otravă .

Așa e când iubitorul se îndrăgostește de unul aflat
încă-n puterea morții
sulemenit însă și pomădat cu adâncă artă,
după măsura nevoilor sale...

De-abia când îi cere la schimb neclintitului o
îmbrățișare de dragoste
percepe-n sfârșit amăgirea, privește-n față
moartea reală
iubirea captivă între oglinzi ce arde nebună,
în focul cel rece al iadului.

Și aceasta rea de care uitase complet iubitorul,
pătrunde atunci și-n sufletul său ostenit
și-l taie la fiecă respirație, pe dinăuntru, fără cruțare.

Ce zbatere cosmică zguduie atunci spiritul său și,
dincolo de acesta, pe Părintele Însuși!...

Umil însă, Aceste se trage fără o vorbă, în cea mai
secretă cămăruță a inimii...
deși prea ușor ar putea acoperi cu o vorbă a Sa nu
doar chinul sărmanului,
ci, în eternitate, întreaga neîmplinire a creației...

Oh, vis nesperat al copilului rătăcit în furtună!...
Să scadă odată valurile, s-apară din nou soarele
să-nvingă războinicii întunecați ai norilor,
să-i strângă-napoi sufletul în mii de bucăți sfâșiate
să-l vindece pentru totdeauna cu sărutările sale
luminoase, fără asemănare...

Dar, iată, El tace...

El, Domnul unic al raiului și al iadului,
iubirea iubirilor și viața cea adevărată...
El tace... iar bietul iubitor amăgit rămâne pe mai
departe un prizonier al coșmarului !

Nici cea mai firavă rază măcar nu-i este dăruită
pentru a-și căuta salvarea
iar întunericul devine tot mai greu, înăbușe inima
până în pragul țișăturii de destrămare,
iubirea pentru ne iubitor devine iubire de sine rănită
și-n parte, clocotitoare ură...

Oh, Doamne... să îi fi dat Tu morții puterea

de a ieși biruitoare în lupta cu dragostea?

- Da!... Moartea învinge în lupta cu dragostea
de moarte... totdeauna.

Căci una este iubirea de-acela mort pentru ea și alta
iubirea pentru acela viu
care-ți arată pe față și bunătățile și o putere
curajoasă de-a se dărui pe sine.

Acela nu-ți răspunde la vorba de dragoste cu altceva
decât vorbă de dragoste
nici la sărut cu mai puțin de un sărut,
nici la îmbrățișare cu mai puțin de-o îmbrățișare.

Îți spun însă, că de te-ar prinde pe neașteptate
în brațe Cel-Viu-cu-Totul
pentru a-ți alina iubirea rănită, inima ta
s-ar spulbera de extaz într-un univers de particule
și apoi, fără urmă s-ar dizolva în Marea inimă
din care s-a desprins odinioară.

De-aceea, El, cunoscând, de asemenea,
o mare durere a înfrânării,
reține elanul grozav al iubirii Sale și rămâne
tăcut în minuscula cămăruță
în care e ascunsă sămânța iubirii tale.
Acolo te-așteaptă
cum niciodată nu te va aștepta omul,
te-așteaptă
oricât îți va trebui
pentru a face diferența între viață și moarte,
între realitate și amăgire,
între pâinea divină care hrănește inima în eternitate
și fructul necopt și periculos al lumii,
te-așteaptă

oricât îți va trebui până să recunoști că doar Cel
care te așteaptă va răspunde așteptărilor tale,
oricât îți va trebui până-î vei cere Lui, cel Dintâi,
dorita mângâiere și îmbrățișarea.

Și-atunci, în sfârșit, Îi vei auzi glasul...

*“Să vrei pe acela care nu te vrea...
Să bați încărcat de daruri la porțile inimii lui ferecate...
S-accepti lanțuri pentru a împărți împreună cu el
sclavia, mizeria
pentru că el e înlănțuit de moarte și îndârjit
își refuză eliberarea...
Aceasta e crucea pe care o port dinaintea ta,
cu o infinită răbdare.
Dar numai pentru că ai purtat-o și tu
Mă poți înțelege acum, copil preaiubit
și poți să Îmi iei, pe deplin, Chipul și Asemănarea...”*

CUPRINS

MAGICIANUL / 5

Momentul de întineric / 7 • O apă a morții / 8 •
Scurta eliberare / 9 • Începutul / 10 • Un fel de amintire
/ 11 • Beția / 12 • Pentru că nu e al meu / 13 •
Rezistența / 14 • Un lucru mic / 15 • Justificarea / 16 •
Acestea sunt lucruri de făcut în singurătate / 17 •
Chemarea necunoscutului / 18 • Mai înainte de soare / 19
• Tortura / 20 • Vina / 21 • Scânteia / 22 •
O altfel de îmbrățișare / 23 • Tu, cel din mine / 24 •
Încă o dată despre îngeri / 25 • Om și magician / 26 •
Între noi (I) / 27 • Între noi (II) / 28 •
Rugămintea de la amiază / 29 • Între noi (III) / 30 •
De ce așa / 32 • Pragul / 34 •

CHIPURI ÎN AER, NISIP, FOC ȘI APĂ / 35

Rebelă / 37 • Grația răsăritului / 38 • Tabernacolul / 39 •
La fel de sălbatic / 40 • Mantia secretelor / 41 •
Căutarea / 42 • Deloc străin / 43 • Condiția trupului / 44
• Iubire de-acela / 45 • Alint secret / 46 •
Adesantul... același / 47 • Seducătoare / 48 •
Luptătoare / 49 • Pasul înapoi / 50 • Adevărată / 51 •
Victoria / 52 • Maestrul / 53 • Iubire pierdută / 54 •
Ultima parte a drumului de piatră / 55 • Pedepsa / 56 •
Roua strălucitoare a despărțirii / 57 •
Zâmbetul ei nevăzut / 58 • Un curcubeu de tinerețe / 59 •
Perechea / 60 • Răspuns geloziei / 61 •
Agonia iubirii / 62 •